

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa K. Ż.
przeciwko U. w G.
o zapłatę, rentę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 27 września 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu pozwanemu kosztów postępowania kasacyjnego**
- 3) przyznaje r. pr. A.W. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł powiększoną o kwotę podatku od towarów i usług wyliczoną według stawki podatku obowiązującej dla tego rodzaju czynności tytułem pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Powód K.Ż. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 11 grudnia 2015 r., oddalającego powództwo. Powód dochodził odszkodowania,

zadośćuczynienia i renty od U. z siedzibą w G.. W uzasadnieniu wskazał, że pobyt w szpitalu i przebyte tam zabiegi były pierwotną przyczyną posocznicy, tj. ogólnoustrojowego zakażenia organizmu bakterią gronkowca złocistego. W oparciu o opinie biegłych, ustalono jednak, że posocznica nie była bezpośrednio spowodowana zakażeniem w czasie zabiegów odbytych w czerwcu 2008 r. Również w czasie październikowego pobytu w szpitalu nie zdiagnozowano przesłanek świadczących o infekcji. U powoda rozpoznano liczne choroby będące czynnikami ryzyka zakażenia. Na tej podstawie Sądy obydwu instancji doszły do przekonania, że odpowiedzialność pozwanego nie została wykazana.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wniósł powód, który zarzucił naruszenie art. 278 § 1 k.p.c., art. 217 § 3 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c., art. 217 § 3 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., art. 415 k.c. w zw. z art. 6 k.c. i art. 217 § 3 k.p.c. Na tej podstawie wnosił o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w zaskarżonej części, tj. w zakresie oddalenia jego apelacji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi pozwany wnosił o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. i nie obejmuje merytorycznego rozpatrywania skargi kasacyjnej. W razie stwierdzenia,

że występuje co najmniej jedna z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Skarżący uzasadnił potrzebę rozpatrzenia jego skargi wystąpieniem przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Analiza skargi kasacyjnej nie potwierdziła jednak, że powołana przesłanka została wykazana. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do wykazania tych wadliwości. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby badania szczegółów czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia.

O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, Lex nr 1232793). Mimo bowiem nawet oczywistego naruszenia prawa, wyrok może być prawidłowy (postanowienie SN z dnia 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, nie publ.). Skarżący nie wykazał, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa w powyższym rozumieniu oraz że zaskarżony wyrok jest oczywiście wadliwy.

Rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego zapadło w oparciu o szczegółowe postępowanie dowodowe, w tym - ze względu na konieczność posiadania wiadomości specjalnych - z wykorzystaniem opinii biegłych. W oparciu o te dowody Sądy obu instancji ustaliły, że do zakażenia powoda nie doszło z przyczyn obciążających pozwanego w czasie hospitalizacji i leczenia powoda w czerwcu, ani w październiku 2008 r. Należy podkreślić, że na etapie postępowania

kasacyjnego nie może odnieść skutku argumentacja zmierzająca do podważenia ustalonych w sprawie faktów lub dokonanej przez sądy *meriti* oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), dlatego ten - zasadniczy - zakres argumentacji nie mógł przekonać o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Przebieg procesu nie wskazywał też na niewątpliwe uchybienia w toku postępowania dowodowego ani na to, aby nie dokonano ustaleń umożliwiających zastosowanie prawa materialnego.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z treści art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 i art. 102 k.p.c. Trudna sytuacja skarżącego i specyficzne okoliczności sprawy uzasadniały uznanie, że zachodzi szczególny wypadek, o jakim mowa w art. 102 k.p.c.

Pełnomocnikowi powoda świadczącemu mu pomoc prawną z urzędu przyznać należało wynagrodzenie od Skarbu Państwa na podstawie § 2, § 4, § 8 pkt 7 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 1715).

jw